

*Scriitorul Sorin Petrescu,
văzut de caricaturistul bulgar Ukraina*

Sorin Petrescu

TRIOLOGIA BAU BAU BAU

Roman umoristic
Ediția a II-a

eLiteratura

Prezența lucrare se publică în format electronic și tipărit.

Ilustrația copertei: Horia Crișan

Coperta: Leo Orman

eLiteratura

© 2015 eLiteratura

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-700-728-2

Ediția digitală a cărții se găsește la acest link:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-700-729-9>

Pentru mai multe informații privind această carte,
sunați la ++4021 312 8212 sau scrieți la
info@ePublishers.info.

www.eLiteratura.com.ro

www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETRESCU, SORIN

Trilogia Bau Bau Bau : roman / Sorin Petrescu. - Ed. a II-a. - București :

eLiteratura, 2015

ISBN 978-606-700-728-2

821.135.1-31

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: WAW! CE BAU-BAU!

- 13 CAPITOLUL 1. LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ,
VOI CEI CARE CITIȚI ACUM
*ÎN CARE CITITORUL ESTE PUS ÎN FAȚA FAPTULUI
ÎMPLINIT*
- 27 CAPITOLUL 2. MOARTEA E UN
DISNEYLAND
*ÎN CARE ALIMPIE TURȚ DESCHIDE PARCUL DE
DISTRACȚII ÎN CIMITIR*
- 40 CAPITOLUL 3. NU-I FRATE MAI BUN CA
SORA
*ÎN CARE INTRĂ ÎN SCENĂ SAPIENȚA CARE SCOATE
BANI „POSTMORTEM”*
- 50 CAPITOLUL 4. CÂNTÂND LA MORGĂ
*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA ÎNȚELEG CĂ MAGIA
OASELOR FACE PARTE DIN VIAȚĂ*

68 CAPITOLUL 5. GIMNAZIU - CIMITIR AL
COPIILĂRIEI MELE

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA ÎȘI AMINTESC CĂ,
MAI ÎNAINTE DE ORICE, SUNT TOTUȘI
ELEVI, DAR UITĂ REPEDE*

82 CAPITOLUL 6. COMANDO PENTRU
COMOARĂ

*ÎN CARE ANTIEROII NOȘTRI (DE FAPT, AI MEI)
UMBLĂ DUPĂ COMORI VERZI PE PEREȚII
PEȘTERII*

107 CAPITOLUL 7. POVESTEA VÂRCOLACULUI
TRIST

ÎN CARE VÂRCOLACII EXISTĂ, DAR COMOARA, NU

118 CAPITOLUL 8. RITUALURI DE
ÎNMORMÂNTARE IT

*ÎN CARE ALIMPIE VREA SĂ TRANSFORME O
ÎNMORMÂNTARE (DE FAPT, DOUĂ) ÎNTR-UN
JOC VIDEO*

138 CAPITOLUL 9. DE HALOWEEN, STAFIILE
VIN

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA SUNT ÎN PLIN
HALOWEEN ȘI-ȘI IAU LA REVEDERE PÂNĂ LA
PARTEA A DOUA*

PARTEA A DOUA: CUCU! BAU!

153 CAPITOLUL 1. UN HALLOWEEN FĂRĂ DE
HAL

ÎN CARE NU E VORBA DESPRE NICIUN HALLOWEEN

168 CAPITOLUL 2. CĂMILA, CORABIE A
BĂRĂGANULUI

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA SUNT TRIMIȘI
ÎNTR-O CĂLĂTORIE INIȚIATICĂ SPRE
SATUL SPERIAȚII DIN DEAL*

179 CAPITOLUL 3. UN ROMAN POLIȚIST?

*ÎN CARE APAR NIȘTE POLIȚIȘTI RURALI, CEEA CE MĂ
FACE SĂ MĂ GÂNDESC DACĂ NU CUMVA AM
SCRIS UN ROMAN POLIȚIST*

197 CAPITOLUL 4. GENELE NU MOR, CI SE
PREDAU GENERAȚIEI URMĂTOARE

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA SE AMESTECĂ ÎN
DISCUȚIA OAMENILOR MARI, PENTRU CARE
PRIMESC LAUDE*

213 CAPITOLUL 5. NU MOR CÂINII CÂND VOR
CAII

*ÎN CARE ASISTĂM LA O ÎNVIERE PUSĂ LA CALE DE
POPA POMANĂ, PENTRU A ADUCE ENORIAȘII
LA BISERICĂ*

227 CAPITOLUL 6. VIAȚA DE TOATE ZILELE ÎN
CASA BUNICILOR POPOIU

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA SE DELECTEAZĂ CU
TRAIUL LA ȚARĂ, ÎN MIJLOCUL NATURII*

242 CAPITOLUL 7. ATUNCI CÂND EȘTI TRIST,
GÂNDEȘTE-TE CĂ, UNDEVA, PE LUMEA
ASTA, UN PROST TRAGE DE O UȘĂ PE
CARE SCRIE „ÎMPINGE”!

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA, AJUTAȚI DE COLAC,
ÎNCEARCĂ SĂ IMPUNĂ RESPECTAREA
REGULILOR EUROPENE ÎN SPERIAȚII DIN
DEAL*

257 CAPITOLUL 8. CINE NU ARE TÂRNĂCOP
SĂ-L CUMPERE

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA SCOT BANI ȘI DIN
PIATRĂ SEACĂ... DE MORMÂNT*

270 CAPITOLUL 9. „CUM MI-AM PETRECUT
VACANȚA DE VARĂ”

*ÎN CARE SE ARATĂ CĂ, TOTUȘI, ÎNCEPE ȘCOALA, IAR
ALIMPIE ȘI SAPIENȚA ÎȘI DESCOPERĂ
TALENTE LITERARE, CEEA CE VĂ DORESC ȘI
VOUĂ*

PARTEA A TREIA: AU! E BAU-BAU!

287 CAPITOLUL 1. IADUL ESTE RAIUL
DRACILOR

*ÎN CARE FAMILIA TURȚ ÎȘI FACE CIMITIR PRIVAT,
AFACERE LA CARE IAU PARTE TOȚI MEMBRII*

302 CAPITOLUL 2. PROGRAMUL „ULTIMA
CASĂ”

ÎN CARE LA MORTU' VIU ÎNCEPE SĂ PRINDĂ CONTUR

318 CAPITOLUL 3. CODUL BUNELOR... MANELE

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA SE STRĂDUIESC SĂ
IMPLEMENTEZE REVOLUȚIA BUNULUI SIMȚ*

334 CAPITOLUL 4. RECLAMA ESTE TRUPUL
COMERCIANTULUI

*ÎN CARE ALIMPIE ȘI SAPIENȚA, AJUTAȚI DE CINE NU
TE AȘTEPTI, TREC LA O PROMOVARE
AGRESIVĂ A NOULUI LOCAȘ DE ODIHNĂ*

350 CAPITOLUL 5. PROHODUL - IEȘIREA E
NUMAI PE LA NOI

*ÎN CARE VESPASIAN, ALIMPIE ȘI SAPIENȚA PUN
BAZELE FIRMEI DE PUBLICITATE
„PROHODUL”*

367 CAPITOLUL 6. ȘCOALA, O ECUAȚIE CU
MAI MULTE NECUNOSCUTE

*ÎN CARE ALIMPIE, SAPIENȚA ȘI VESPASIAN
ÎNCEARCĂ SĂ ÎMBINE UTILUL CU PLĂCUTUL,
ADICĂ SĂ-ȘI UMPLE BURTA ÎN VREME CE
STAU CU EA PE CARTE*

383 CAPITOLUL 7. ȘCOALA, O ECUAȚIE CU
MAI MULTE NECUNOSCUTE
(CONTINUARE)

ÎN CARE SE CONTINUĂ CAPITOLUL 6

400 CAPITOLUL 8. UMORUL NEGRU ESTE COOL

*ÎN CARE ALIMPIE, SAPIENȚA ȘI VESPASIAN, CĂRORA
LI SE ADAUGĂ ȘI ANDALUZIA (NU
ÎNTREBAȚI DE CE), PUN BAZELE UNUI
CONCURS DE STAND-UP COMEDY*

415 CAPITOLUL 9. FINAL DE SFÂRȘIT

*ÎN CARE TRILOGIA BAU-BAU-BAU IA SFÂRȘIT CU
REGRETUL CĂ NU A FOST O DECALOGIE*

JURNALUL SECRET AL LUI ALIMPIE

- 417 1 APRILIE
- 419 18 APRILIE
- 420 1 MAI
- 421 10 MAI
- 421 17 MAI
- 422 1 IUNIE
- 422 15 IUNIE
- 423 15 SEPTEMBRIE
- 423 1 OCTOMBRIE
- 423 31 DECEMBRIE

**PARTEA ÎNTÂI:
WAW! CE BAU-BAU!**

CAPITOLUL 1

LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ VOI CEI CARE CITIȚI ACUM

ÎN CARE CITITORUL ESTE PUS ÎN FAȚA FAPTULUI ÎMPLINIT

Așa cum nimeni nu poate să își aleagă părinții, același nimeni nu poate să își aleagă nici copilăria. Unii copilăresc la oraș, alții la țară, unii într-un copac, alții într-un tomberon, în sfârșit, unii copilăresc prin hornuri, iar alții prin cârciumi.

În ceea ce-l privește pe Alimpie Turț (căci din cauza lui scriu eu cartea asta, altfel aș copilări și eu în voie pe unde aș apuca), ei bine, Alimpie Turț copilărea într-un țintirim. Și nici n-ar fi avut cum altfel, din moment ce tatăl său, Opleniță Turț, era gropar în cimitirul „Drum Bun” din Sculători, iar mama lui, Panahida Popoiu-Turț, se ocupa cu pregătirea coroanelor de înmormântare și cu vânzarea lumânărilor. Ca să nu mai amintim de bunicul său, Copârșel Turț (tatăl lui Opleniță Turț, dacă v-ați prins) care vindea sicrie și scria cruci în același cimitir (de unde i se trăgea și porecla de

scriitoru). Cât despre certificatul de naștere al lui Alimpie, care fusese completat pe formularul unui certificat de deces, nu vom spune deocamdată nimic, întrucât funcționarul care încurcase formularele nu s-a trezit din beție nici până la ora asta.

Când tatăl lui Alimpie l-a luat în dimineața aceea cu el să-l ajute să pregătească un cavou pentru un nou locatar, ce urma să se mute cât de curând acolo, nu știa că avea să-i schimbe pentru totdeauna viața. Și chiar dacă ar fi știut, tot l-ar fi luat, întrucât în ziua aceea avea foarte mult de lucru.

La cei 12 ani ai săi, Alimpie era destul de înăltuț, cu părul adunat în vârful capului (întrucât era tuns de mătușa Lințolia Săpun, care - am uitat să vă zic, că m-ați luat prea repede - se ocupa cu spălatul și pomădatul cadavrelor)... unde ajunsese... că de aia nu poate omul să spună o poveste, îl tot întrerupeți... a, da, așadar, Alimpie avea părul adunat în vârful capului. Nasul, în schimb, semăna grozav cu un cartof pregătit pentru piure, iar ochii stăteau așa de depărtați unul de celălalt, încât până și ochii unei găini puteau părea sașii în comparație cu ai săi. Dar ce îi cucerea pe toți era gura lui cu buze roșii și groase din care scotea la răstimpuri un zgomot ce aducea cu pufăiturile unui câine care fumează pipă. Gâtul scurt și umerii rotunzi erau completați de un trup mai degrabă firav și de niște picioare lungi care s-ar fi potrivit la fix unui bătlan pe varză. Alimpie nu era frumos, dar avea un farmec al lui care atrăgea deopotrivă colivăresele și cerșetorii.

Nu știi dacă e momentul acum, și prea puțin îmi pasă, să vorbesc aici de sora lui Alimpie, Sapiența, mai mică cu un an, dar mai isteță cu doi decât fratele ei. Ca să zic totuși două cuvinte, bagă la cap că cei doi se înțelegeau foarte bine, se iubeau și se ajutau de parcă nici n-ar fi fost frați. Cu toate astea, în dimineața aceea, Sapiența nu era alături de Alimpie, fiind chemată de mătușa Săpun să țină furtunul.

- De ce... bip... stai cu degetul în gură? Pune și tu mâna, că de aia te-am luat, nu să... bip... cu el în gură, spuse Opleniță Turț, scărpinându-se în cap cu o mână și cu cealaltă uitându-se la fiul său rămas în ușa cavoului.

Aici trebuie precizat că, de când îi fusese luat un interviu de către un reporter de televiziune și văzuse reportajul cenzurat la emisiunea în care apăruse - „Groparii națiunii” -, Turț tatăl își înlocuia înjurăturile și blestemele cu particula „bip”, dovedind o bună cunoaștere a metodelor de montaj.

- Doamna profesoară de anatomie ne-a spus să nu punem mâna pe oase de mort că facem boli urâte, se confesă Alimpie, scoțându-și totuși degetul din gură.

Opleniță Turț rămase o clipă gânditor, după care duse mâna stângă la buzunarul din spate ca după o carte. De acolo scoase însă o sticlă de turț din care se aghesmui afirmativ. Opleniță Turț nu emitea niciodată o idee nouă, fără să ceară înainte și părerea tăriei al cărei nume îl purta.

- Doamna voastră profesoară..., încep el.

Tar de aici urmă un șir nesfârșit de bipuri asupra cărora n-are rost să insistăm.

Mai de voie, mai de nevoie, Alimpie luă mătura pe care tatăl lui i-o întindea imperativ, coborî scărița ce ducea în locașul de veci și începu să adune într-un colț oasele și fragmentele de stofă care rezistaseră trecerii implacabile a anilor. Căci, dragii meu cititori, e momentul să aflați că nu numai cei vii ca voi se schimbă odată cu scurgerea timpului, ci și cei morți - nimic nu rămâne la fel pe acest pământ.

Fiind însă oarecum inteligent, sau cam așa ceva, ca să-și mute simțurile de la mirosul scârnav și de la vederea acestor urme ale trecerii anilor, Alimpie prinse să se gândească la ceva frumos. Mai întâi îi veni în cap revista pe care-o găsisese la bunicul său, Copârșel, și ale cărei poze înfățișau o mulțime de femei pregătite să te bage în mormânt. Apoi, gândul îi trecu la ciocolata pe care reușise s-o subtilizeze, cu o zi în urmă, din pupitrul colegului său de bancă și pe care o înlocuise cu o bucată de rahat uscat de câine, terciuit și învelit profesional în staniolul original, și se opri, în fine, la filmulețul cu Disneyland pe care-l văzuse la televizor, după ce părinții săi se culcaseră (adică foarte devreme, având în vedere numele de familie).

Marile idei vin când și unde nu te aștepți. De unde știm noi că telegraful nu s-a născut în vreme ce Morse stătea pe tron în urma unei constipații cu orez mexican, sau că Montgolfier nu a inventat balonul cu aer cald după

ce băiatul lui a rămas a treia oară repetent în clasa întâi?!?

În clipa în care Alimpie evocă filmulețul cu Disneyland, cerul se întunecă pe neașteptate și un fulger uriaș brăzdă bolta, urmat de un tunet atât de puternic, de parcă Pământul ar fi fost lovit cu un baros cosmic. Dacă vom citi prognoza meteo din acea zi, vom vedea că dezlănțuirea ploii nu a avut nicio legătură cu ideea care se împleticea în acel moment printre neuronii din creierul lui Alimpie. Dar dă bine într-o carte!

Alimpie își înălță privirile inspirate către cer, și, bineînțeles, nu văzu decât tavanul cenușiu al criptei. Asta nu putea însă să-i ucidă ideea care, lucru destul de curios la el, se ținea cu ghearele să nu fie dată la o parte.

- Alimpie! îl strigă tatăl lui de afară, ițindu-și capul liliachiu și desfigurat la una dintre ferestruicile covo-ului.

Imaginea lui Opleniță la geamlâc l-ar fi înspăimântat pe oricine s-ar fi aflat în momentul acela în cavou, și dacă acel oricine ar fi suferit și cu inima, nici n-ar mai fi fost nevoie să se întoarcă acasă, având în vedere locul în care ne aflăm. Pe Alimpie, care copilărea de mic prin țintirim, nu numai că nu-l sperie, dar chiar îi stimulează ideea care prindea contur cu fiecare minut ce trecea.

- Alimpie! urlă din nou tatăl lui, de astă dată ciocă-nind în gemuleț cu un deget cât pulpa lui Alimpie. Alimpie, de ce te-ai închis acolo? Deschide... bip... tu nu vezi că stau în ploaie?

Într-adevăr, din cine știe ce rațiune, Alimpie închisese ușa cavoului și lăsase și zăvorul.

Aici trebuie precizate două lucruri:

1. Un cavou nu trebuie să aibă un zăvor pe dinăuntru, pentru că morții nu prea au de ce să se închidă peste noapte, dar cavoul ăsta avea, și

2. Alimpie lăsase zăvorul din obișnuință, pentru că, pe lângă multe alte obiceiuri proaste, îl avea și pe ăsta: cum vedea un zăvor, îl lăsa. Deci chestia cu „din cine știe ce rațiune” nu ține.

- Alimpie, dacă nu ești încă mort, pregătește-te să fii! bipui pentru a treia oară tatăl lui, însă abia acum Alimpie se lăsă convins și, deși cu părere de rău, ridică zăvorul.

În prag, Opleniță Turț se holba la el de parcă i-ar fi deschis chiar mortul care ocupa locul. Era ud din cap până în picioare, iar silueta lui neagră care se profila pe cerul plumburiu, agitând în mâna stângă o lopată cu urme de pământ, îi aduse aminte lui Alimpie de un joc video. Mai ales atunci când, în spatele tatălui apăru o altă siluetă, și mai diformă dacă așa ceva era cu putință, cu o pelerină largă și cu un joben răpciugos, la care era aninată o pană de curcan.

- Bruhaha! Loc, loc, faceți loc! Pârtieeee! strigă cea de-a doua siluetă.

Tatăl lui Alimpie se întoarse doar pe jumătate, după care, scoțând un răcnet care, iertată-mi fie apropierea, sculă și morții din morminte, se prăbuși literalmente în cavou, mai să-l strivească pe Alimpie.

Care Alimpie avea de-acum ideea lui strălucită gata ambalată.

- Ce l-a apucat? întrebă Copârșel Turț, căci el era silueta cu pelerină și joben răpciugos. Cumva, date fiind consecințele, s-a aruncat din nou în cap într-o groapă, crezând că e piscină? mai întrebă el, dovedind o bună cunoaștere a obiceiurilor locului.

Copârșel Turț avea ochi de broască, nas de porc, gură de cămilă, urechi de cocoș și un trup pe care l-ai fi putut confunda cu ușurință cu un cuier avangardist. Și, nu se știe de ce, aproape la fiecare frază folosea expresia „date fiind consecințele” fie că avea, sau nu legătură cu subiectul.

Tatăl lui Alimpie se ridică în patru labe (dat fiind că-și ținea sticla de turț în buzunarul în spate, cădea întotdeauna numai în față) și stuchi antideocheant.

- Zău, tată, zise el, ți-am mai spus să nu te mai strecori așa prin spatele meu că... bip...

- Iete! exclamă bunicul lui Alimpie, Copârșel Turț. Că tu nu mă sperii când te bagi dimineața la mine în pat.

E adevărat că acest episod se întâmplase o singură dată, cu mult timp în urmă, și se datorase faptului că, ieșind pentru firești nevoi la buda din curte, și aflându-se încă sub efectele binefăcătoare ale spirtului, Opleniță încurcase drumul de întoarcere și se culcase în patul propriului său tată. Când, a doua zi dis-de-dimineață, s-a trezit cu el alături, bunicul lui Alimpie și-a blestemat amarnic prostia de a fi chemat la el o femeie așa de urâtă. De atunci, Copârșel Turț încuia în fiecare

seară ușa de două ori și ascundea cheia în urna cu cenușa răposatei neveste.

- Trei generații de Turț, date fiind consecințele, exclamă Copârșel plimbându-și cu mândrie ochii bulbucați de la fiu la nepot, de parcă abia atunci ar fi observat lucrul ăsta. Opleniță, nu crezi că ar trebui sărbătorit?

Inutil de spus că atât bunicul, cât și tatăl lui Alimpie găseau cam 523 de ocazii pe zi pentru a sărbători câte ceva. Iar într-un cimitir, slavă Domnului, prilejuri sunt destule.

- Îmi amintesc că tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte, spuse Copârșel, sugând vițelește din sticla cu numele familiei, adică străbunicul tău, Alimpie, și bunicul tău, Opleniță, s-a speriat într-o zi așa de rău de maică-mea, că nu s-a mai trezit din beție patru luni de-a rândul.

- Cum îl chema pe străbunicul? întrebă Alimpie, deși îl interesa lucrul ăsta tot atât de mult cât îl interesează pe un hipopotam câte cocoșe are cămila.

După un moment de ezitare, bunicul aruncă o privire tulbure prin cavou, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească numele cerut scrijelit pe vreun perete, cum mai întâlnești îndeobște prin locuri de taină. După care își ridică jobenul și se uită în el, de parcă ar fi ascuns acolo, cu mult timp în urmă, un bilețel cu numele căutat. Cum nici asta nu rezolvă problema, își puse jobenul răpciugos la loc pe cap și oftă adânc.

- Adevărul e că avea un nume foarte ciudat! spuse el, de parcă Opleniță, Copârșel sau Alimpie ar fi fost

nume din cale-afară de comune. Dar, date fiind consecințele, mi-am amintit de sperietura asta a lui care l-a adus într-o stare de țăcăneală perpetuă.

Deodată, Alimpie simți un impuls interior. Pentru o clipă crezu că trebuie să se ceară afară. Dar, nu! Pasămite ideea lui, văzându-l așa lipsit de inițiativă, prinsese să-i tragă la ghionți, doar că, în loc să îi tragă în creier, îi trăgea în burtă. Momentul era cât se poate de propice. Alimpie își luă ideea... inima vreau să spun... în dinți și porni la atac.

- S-ar putea face o grămadă de bani cu sperieturile astea, spuse el.

Se lăsă o tăcere de mormânt. (Vă las pe voi să ghiciți de ce folosesc expresia asta.)

Îndeobște există câteva cuvinte și fraze-cheie care, odată rostite, au efectul unui ciocan repezit în moalele capului. „Bani” face parte din această categorie, alături de: „Dă-mi carnetul de note”, „O săptămână nu stai la calculator”, „Mâine vin la școală la tine”, „Mi-a dat telefon diriginta ta” sau „E al treilea an când îmi spui că ai trecut în clasa a cincea”!

Opleniță și Copârșel încremeniră în pozițiile inițiale: primul cu sticla la jumătatea drumului spre gură, al doilea cu ochii la jumătatea drumului spre sticlă. Alimpie făcu o pauză de efect și continuă, scoțând din arhivă vocea nevinovată, gen „nu am fost eu ăla”:

- Mâine-seară aș putea aduce aici pe toți colegii mei.

Primul care mișcă fu Opleniță. Când venea vorba de datorie, trecea peste orice obstacol. Își revenea chiar și din cea mai cumplită beție.

- Și vrei să-i îngrop eu pe toți?

Alimpie era obișnuit cu gândirea tatălui său. În lupta dură dusă cu concurența (adică cu cei de la crematoriu, care îl lăsau adeseori pe Opleniță fără obiectul muncii), nu de puține ori tatăl său spunea gluma lui favorită: „Arză-i-ar focu!”, după care râdea o zi și o noapte de bancul făcut, oprindu-i pe trecători sau pe vizitatorii din cimitir ca să le împărtășească și lor din bogăția spiritului său.

- Îi aduc ca plătitori de bilete, nu ca locatari, spuse Alimpie. În ultimul timp, se uită doar la filme horror. Le-aș putea oferi unul pe viu, aici.

Se întrerupse pentru a privi la tatăl lui care, în acel moment, în semîntunericul din cavou, arăta atât de hidos, încât ar fi făcut până și pe cel mai înrăit criminal din lume să se baricadeze în celulă. Deși obișnuit cu meniul, Alimpie simți un fior ușor urcându-i pe șira spinării, vertebră cu vertebră.

- Vă dau la fiecare, spuse el, căutând să-și stăpânească tremurul vocii, câte un sfert din vânzarea билетelor. Va trebui însă să fiți și voi pe aici, să aibă de ce se speria mai zdravăn.

Atât bunicul, cât și tatăl lui Alimpie luară cuvintele lui ca pe un compliment. La urma urmei, nu e de colea să joci într-un horror și să mai fi și plătit pentru asta.

- S-o aducem și pe soră-mea, pe Lințolia, propuse Opleniță, făcând dovada că înțelegea prea bine ce va să fie acela un horror.

- Eu știu? ezită să știe Copârșel, cunoscut ca un mare zgârcit care nu voia să-și împartă câștigul cu nimeni. Mă rog, dar, date fiind consecințele, să-i spunem că e sarcină de serviciu.

- Nu mai ține, spuse Opleniță, fiul lui Copârșel și tatăl lui Alimpie, dar și fratele Lințoliei. Așa i-am spus și când am pus-o să țină locul bunicii lu' primaru' în sicriu, că... bip! nu mai știau ăia unde-o puseseră pe răposata. Și m-a prins când primeam eu banii.

- Pe mama nu o luăm? întrebă Alimpie, gânditor.

- Nu, răspunse prompt tatăl său. Dacă bea ceva, face urât și începe să bip! adăugă el, de parcă, în ceea ce-l privea, starea de trosneală îl făcea să respecte la literă codul bunelor maniere.

- Mama nu bea deloc, își aminti Alimpie.

- Tocmai! îl lămurii tatăl său.

- Cât timp o să țină filmul? întrebă bunicul lui Alimpie, frecându-și explicativ degetul mare de arătătorul de la mâna dreaptă.

- Maxim două ore, se făcu Alimpie că nu pricepe aluzia.

- Bagă verbul! nu se lăsă însă Copârșel, executând acum același gest și cu degetele de la mâna stângă.

Tatăl lui Alimpie nu mai era nevoit să vorbească sau să facă vreun gest. Sclipirile din ochii lui ponciși